

Arrest

nr. 212 325 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 juni 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. ANTYCHIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 juli 2017 dienen de verzoekende partijen elk een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als descendant van hun Belgische (groot)moeder. Op 16 november 2017 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen ten aanzien van elke verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2 Op 21 december 2017 dienen de verzoekende partijen elk een tweede bijlage 19ter in, opnieuw als descendant van hun Belgische (groot)moeder.

1.3 Op 15 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoekende partij en haar drie minderjarige kinderen (de tweede, derde en vierde verzoekende partij) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 21 juni 2018 aan de eerste verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.12.2017 werd ingediend door:

Naam: L(...)

Voorna(a)m(en): Y(...)

Nationaliteit: Armenië (...)

+ Kinderen:

S(...) D(...) (RR: (...));

S(...) L(...) (RR: (...));

S(...) H(...) (RR: (...));

allen eveneens van Armeense nationaliteit.

Allen verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in; de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische moeder, de genaamde A(...) A(...) (RR (...)).

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het voorgelegde paspoort, het visum en de aanvraag bijlage 19ter van mevrouw melding maakt van de naam L(...) Y(...). Echter spreken de geboorteakte en de voorgelegde attesten waarmee betrokkene haar onvermogen wenst aan te tonen, allen van L(...) E(...).

Voor zover zou moeten verondersteld worden dat het hier wel degelijk één en dezelfde persoon betreft:

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

- *Attest OCMW Antwerpen dd. 10.01.2018 waaruit blijkt dat betrokkene en kinderen geen financiële steun aanvroegen. Verklaring OCMW Antwerpen dd. 23.02.2018 waaruit blijkt dat referentiepersoon van 1.01.2010 tot 1.09.2016 leefloon heeft genoten ten bedrage van € 63 423,85.*
- *8 bewijzen van geldverzendingen via Moneytrans van de referentiepersoon naar betrokkene voor de periode van 23.01.2015 tot en met 06.02.2017. Gelet op de bedragen en de frequentie van de*

stortingen dient opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk gemaakt wordt dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om zichzelf en haar drie kinderen in het levensonderhoud te voorzien.

Bovendien kan opgemerkt worden dat met de stortingen van referentiepersoon aan betrokkene tot en met 1.09.2016 geen rekening kan gehouden worden. Referentiepersoon ontving tot die datum immers leefloon en viel zodoende ten laste van de Belgische overheid. Bijgevolg, voor zover betrokkene zou wensen aan te tonen dat zij en haar drie kinderen ten laste waren van haar moeder/hun grootmoeder, zouden ze dus eigenlijk aantonen tot die datum ten laste geweest te zijn van de Belgische overheid.

- Bijlage N°2 van de overheid van de Armeense Republiek geldig voor de periode van 06/2015 tot en met 12/2016 dat verklaart dat betrokkene tewerkgesteld was in 2015 bij Hotelcomplex A(...) document opgesteld op 12.07.2017. Hieruit blijkt dat betrokkene in geen geval onvermogen was in het land van herkomst en er dus geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie.
- Attest van Centrum van Informatietechnologieën comité personeelsdienst van staatskadaster van onroerend goed, overheid van de Armeense Republiek dat verklaart dat betrokkene geen onroerende goederen of eigendommen bezit in Armenië. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene gehuwd is in het land van herkomst, het is dus perfect mogelijk dat betrokkene met haar kinderen inwoonde bij haar man/hun vader.
- Loonfiches van november en december 2017 en januari 2018 van referentiepersoon haar tewerkstelling bij W(...) M(...) VZW Deurne. Hieruit blijkt dat zij voor die drie maanden € 1979,51 heeft verdiend. Verder legt ze ook nog uitkeringsattesten van de Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsuitkering voor dd. 12.01.2018 en 15.01.2018 voor waaruit blijkt dat zij van 04.09.2017 tot 30.11.2017 een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontving gelet haar primaire arbeidsongeschiktheid van 21.08.2017 tot 03.12.2017. Uit de attest blijkt echter dat de arbeidsongeschiktheid van betrokkene een einde heeft genomen.
- Verder wordt ook nog een registratie van huurcontract voorgelegd op betrokkenes naam waaruit blijkt dat zij op 7.11.2017 een huurovereenkomst heeft afgesloten voor een woning te M(...), met ingang op 16.12.2017, en dit voor een huurprijs van 640 euro per maand. Vooreerst dient dus opgemerkt te worden dat betrokkenen niet bij referentiepersoon inwonen. Gelet de arbeidsongeschiktheid van referentiepersoon een einde heeft genomen in december 2017, is het redelijk te stellen dat de voorgelegde loonfiche van januari 2018 als referentie kan dienen voor een inkomen dat zij doorgaans verdient. Referentiepersoon verdiende in januari € 705,69. Gelet referentiepersoon een sociale huurwoning betreft en slechts over ongeveer € 700 netto per maand beschikt is het niet aannemelijk dat zij haar eigen huur betaalt én de huur van betrokkene.
- Bij nazicht in Dolsis blijkt dat betrokkene zelf tewerkgesteld is. Hieruit blijkt dat betrokkene geenszins ten laste is van referentiepersoon.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene in het land van herkomst ook nog steeds gehuwd is. Het is niet onredelijk aan te nemen dat gehuwden voor elkaar instaan en dat betrokkene haar echtgenoot aldus mee voorzag in de basisbehoeften van betrokkene en hun drie gemeenschappelijke kinderen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand' aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, te Armenië en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine materieel en/of financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken. Gezien de jonge leeftijd van de kinderen is het aangewezen dat zij de moeder volgen.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om

bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. (...)”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de tweede, derde en vierde verzoekende partij – de minderjarige kinderen D. S., L. S. en H. S. – voor het indienen van het verzoekschrift niet vertegenwoordigd werden door hun ouder(s).

De Raad wijst er vooreerst op dat de eerste verzoekende partij in haar synthesememorie wel aangeeft op te treden in eigen naam en voor rekening van haar drie minderjarige kinderen, maar zoals reeds blijkt onder punt 2. moet de ontvankelijkheid van het beroep op grond van het verzoekschrift worden beoordeeld.

De Raad wijst er verder op dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat deze vertegenwoordigd dient te zijn door zijn ouder(s) of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en betreft het zodoende rechten die aan de persoon verbonden zijn. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de tweede, derde en vierde verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift respectievelijk vijftien, vijf en zeven jaar waren (thans respectievelijk vijftien, zes en acht jaar), zodat niet kan worden voorgehouden dat zij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikten om een beroep bij de Raad in te stellen en aldus vertegenwoordigd dienden te worden door hun (in principe beide) ouders of voogd.

Ter terechtzitting geeft de raadsman van de verzoekende partijen slechts aan dat hij rolrecht heeft betaald voor alle verzoekende partijen, maar bevestigt hij dat het verzoekschrift alleen voor de moeder (zijnde de eerste verzoekende partij) is ingediend.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het werd ingesteld door de minderjarige tweede, derde en vierde verzoekende partij. Het beroep is bijgevolg slechts ontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door de eerste verzoekende partij, mevrouw Y. L., naar wie verder in dit arrest zal verwezen worden als *“de verzoekende partij”*.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter van de vreemdelingenwet, van de *“materiële motiveringsplicht (de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen)”*, en van het beginsel van behoorlijk bestuur, het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel. Ook verwijst zij naar het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij zet in haar synthesememorie het volgende uiteen:

“Verzoekende partij meent dat door haar ingediende stukken de in de bestreden beslissing vermelde feitelijke vaststellingen duidelijk tegenspreken.

Gezinshereniging tussen verzoekster, haar kinderen en Belgische moeder/ grootmoeder wordt geregeld door artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet: (...)

Met andere woorden, moest verzoekster haar bloedband met Belgische moeder en de afhankelijkheid bewijzen.

Volgens artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, moest verzoekster ook bewijzen dat haar Belgische moeder beschikt over:

- stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*
- voldoende huisvesting*
- een ziekteverzekering*
- Wat betreft identiteit en bloedband met Belgische moeder.*

In de bestreden beslissing betwist verweerder niet dat verzoekster L(...) Y(...) is.

Betrokkene en haar kinderen beschikken over geldige Armeense identiteitsdocumenten.

Wel spreekt verweerder over het feit dat voornaam van verzoekster in haar internationale paspoort met letter "Y" start – dus Y(...), terwijl in de vertalingen van Armeense documenten met letter "E" start – dus E(...), wat hem aan het twifelen brengt.

Bij aandachtig bestuderen van de Armeense documenten duidelijk blijkt dat de voornaam van verzoekster erin met letter "Y" start en derhalve originele documenten wel degelijk aan verzoekster behoren. Dat het verschil slechts door de vertaling veroorzaakt wordt en kan niet aan verzoekster verweten worden.

Door geboorteaktes bewijst verzoekster dat mevrouw A(...) A(...) haar moeder en grootmoeder van haar kinderen is, wat elke betwisting uitsluit.

Besluit: door de wet vereiste voorwaarden i.v.m. identiteit en bloedband bewezen zijn.

- Wat betreft bewijzen "ten laste zijn".*

Volgens de bestreden beslissing:

"Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, te Armenië en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine materieel en/ of financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon".

Het bewijs dat verzoekster (die ouder dan 21 jaar) nog ten laste is, kan met alle middelen gebeuren (Arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2005, C-215/03, Salah Oulane v. Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie; Arrest van het Hof van Justitie van 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia v. Migrationsverket).

Het begrip "ten laste zijn" is in geen enkele wettekst gedefinieerd. Dat wordt steeds beoordeeld naargelang de feitelijke situatie in het concreet geval.

Enerzijds wordt nagegaan of verzoekster behoeftig is in haar land van oorsprong, anderzijds wordt het bewijs gevraagd van de (financiële) hulp voorafgaand aan de vestigingsaanvraag.

Verzoekster leverde Armeense attest van staatskadaster als bewijs dat ze in Armenië geen onroerende goederen bezit, wat mogelijke inkomen uit verhuur uitsluit.

Tevens, legde verzoekster officiële attest van de Belastingdienst neer, waaruit blijkt dat haar laatste belaste werk in Armenië in april 2015 was. Vanaf april 2015 tot december 2016 beschikt Belastingdienst

niet meer over info over de tewerkstelling van verzoekster omdat de laatste geen werk / dus inkomen uit arbeid had.

Als enige bewijs van haar inkomen leverde verzoekster meerdere bewijzen van maandelijkse geldstortingen die ze van haar Belgische moeder ontving.

Alhoewel verzoekster's moeder tot 1 september 2016 zelf in België leefloon ontving verandert dit niet aan het vast staande feit dat verzoekster van haar Belgische moeder gelden kreeg / financieel afhankelijk was.

Zelfs als beginnen rekenen vanaf oktober 2016 (dus wanneer Belgische moeder begon te werken), was er aan verzoekster tot 6 februari 2017 in totaal het bedrag van 1.670 euro overgemaakt (stukken 2 bij verzoekschrift).

Deze maandelijkse stortingen spreken duidelijk tegen het besluit van verweerder dat de gestorte bedragen niet genoeg waren om voor verzoekster en haar kinderen in Armenië te kunnen overleven.

Bijkomend legde verzoekster het attest van het OCMW Antwerpen dd.10.01.2018 waaruit blijkt dat noch zij noch haar kinderen financiële steun aanvroegen.

Besluit:

Verzoekster bewijst dat in land van haar herkomst ze effectief onvermogen was, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert.

• Wat betreft tewerkstelling van verzoekster tijdens procedure.

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging en niet meer na de aanvraag (Arrest van het Hof van Justitie van 9 januari 2007, C-1/05, Jia).

Derhalve, is het besluit van verweerder dat verzoekster's tewerkstelling (na de aanvraag) haar afhankelijkheid t.a.v. haar Belgische moeder ten einde brengt niet ernstig.

• Wat betreft inkomen van Belgische moeder.

Verzoekster's moeder werkt parttime bij "W(...) M(...)" VZW en ontvangt rond 730 euro netto per maand.

Bijkomend, ontvangt ze maandelijks de inkomensvervangende tegemoetkoming (de IVT) ten bedrage van 1.232,38 euro (stukken 3).

Uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat "de IVT noch onder het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening", noch onder de overige in artikel 40 ter opgesomde begrippen ter uitsluiting van inkomen dat in aanmerking mag genomen worden, kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijke kader en afzonderlijke voorwaarden" (Arrest RvV nr. 189 400 van 5 juli 2017).

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten dat inkomen uit de IVT in overweging genomen worden.

In dit geval, heeft verzoekster's moeder maandelijkse netto-inkomen van 1.962, 38 euro.

In haar "nota met opmerkingen" weigert verweerder met de IVT rekening houden omdat het document over de IVT bij de aanvraag niet ingediend was.

Het is bekende feit dat verweerder in alle dossiers gezinshereniging bij de verschillende instanties bijkomende informatie opvraagt om inkomen van de referentiepersoon na te gaan.

Daarom was verweerder op de hoogte over de IVT van verzoekster's moeder, maar weigerde hiermee rekening te houden, wat niet ernstig is.

Besluit:

Belgische moeder van verzoekster beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten van betrokkene negeert of foutief interpreteert.

Wat betreft voldoende huisvesting.

- *Moeder van verzoekster huurt sociale huurwoning in D(...), waar verzoekster met haar kinderen na aankomst in België ingetrokken waren.*

Omdat de school in M(...) is en moeilijk bereikbaar is, gingen verzoekster met haar kinderen in december 2017 in een andere woning te M(...) wonen.

De huur wordt door haar Belgische moeder betaald.

De wet vereist niet dat verzoekster met haar kinderen in dezelfde woning met haar Belgische moeder blijft wonen. Enige wat van belang is dat de woning door Belgische moeder betaald wordt.

Verzoekster moeder beschikt over maandelijkse netto-inkomen van 1.962, 38 euro, wat zeker genoeg is om huurgelden voor twee woningen te betalen.

De redenering van verweerder dat het niet aannemelijk is dat moeder van verzoekster twee woningen kan betalen is niet ernstig.

- *Verweerder deed geen ernstige behoefteanalyse, terwijl de zorgvuldigheidsplicht wel vereist dat dit op een ernstige wijze gebeurt.*

Verweerder heeft geen overlegging van bijkomende documenten gevraagd, waaruit kan blijken alle inkomen van Belgische moeder.

Verzoekster meent dat indien verweerder een ernstige behoefteanalyse had verricht hij tot de vaststelling had moeten komen dat de financiële toestand van de Belgische referentiepersoon haar zeker in staat stelt een waardig leven te leiden, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Verzoekster betwist niet dat verweerder geen verplichting heeft om bijkomende inlichtingen en stukken te vragen, maar verweerder wel verplicht om een behoefteanalyse te doen op een degelijke en volledige manier, wat op een zorgvuldige wijze moet gebeuren.

Bij de behoefteanalyse op grond van de eigen behoeften van de referentiepersoon en diens familieleden moet bepaald worden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste vallen aan de overheid, dat een concrete onderzoek moet gebeuren, gesteund op werkelijke, correcte en volledige feitengegevens, waaruit blijkt op welke wijze verweerder tot zijn besluit is gekomen, dat dit geenszins het geval is nu er geen werkelijke, individuele behoefteanalyse is gebeurd.

Dat een concreet onderzoek zich des te meer opdrong nu blijkt dat het netto inkomen van de referentiepersoon (1.962, 38 euro) hoger ligt dan het vereiste bedrag, terwijl dit bedrag in regel voldoende zou moeten zijn om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Verweerder deed geen moeite om onderzoeken of de IVT van Belgische moeder als regelmatige en stabiele bron van inkomen kan beschouwd worden.

Hieruit blijkt, dat verweerder geen ernstige behoefteanalyse uitgevoerd heeft en zelfs in haar “nota met opmerkingen” hierover geen woord zegt.

Zelfs als er toch over behoefteanalyse door verweerder kan gesproken worden, was deze niet zorgvuldig doorgevoerd.

Verzoekster, gelet op alle bovenvermelde argumentatie, meent dat verweerder in gebreke is gebleven om zijn beslissing voldoende zorgvuldig voor te bereiden.

Deze werkwijze van verweerder schendt duidelijk het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verweerder negeert documenten waarmee verzoekster haar afhankelijkheid van haar Belgische moeder bewijst.

Verweerder negeert bewijzen inkomen van de referentiepersoon.

Daar hierdoor heeft verweerder het evenredigheids – en redelijkheidsbeginsel miskend.

Het evenredigheidsprincipe houdt in dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder zijn dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermingswaardige algemene of private belangen.

Het evenredigheidsbeginsel ziet m.a.w. het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naar gelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens de doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd.

T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordeling van) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en of sanctie buiten verhouding staan tot hetgeen de burger verweten resp. het beoogde doel (C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Intersentia Rechtswetenschappen, p. 386-389).

In casu betreft het een individuele beslissing t.a.v. verzoekster, waardoor de rechter over een grote toetsingsvrijheid beschikt. Hij dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verzoekster meent dat verweerder door zijn werkwijze alles deed om verzoekster's recht op gezinshereniging te weigeren en hierbij beginsel van behoorlijk bestuur overtrad.

Dat verweerder door zijn werkwijze onredelijk tot besluit is gekomen.

Uit neergelegde documenten in het administratief dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op basis van niet volledige/ niet correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoekster meent dat door bestreden beslissing werden het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Door formele/ oppervlakkige benadering van verzoekster's dossier, waren meerdere documenten van verzoekster en haar Belgische moeder genegeerd. Tevens, was aan betrokkene mogelijkheid ontzegd om bijkomende bewijzen of uitleg tijdig te leveren.

Verzoekster voert hiervoor gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing moeten leiden".

4.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van "het beginsel van behoorlijk bestuur" wijst de Raad erop dat een schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur" niet kan worden aangevoerd, maar dat moet gepreciseerd worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Daar waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift (op basis waarvan de ontvankelijkheid van het middel overeenkomstig het gestelde onder punt 2. moet worden onderzocht) niet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Gelet op hetgeen net met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het enig middel ook in deze mate niet ontvankelijk.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de miskenning van de materiële motiveringsplicht aanvoert, maar daarbij tevens verwijst naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Daarnaast houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De vraag of sprake is van een afdoende motivering, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, artikelen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending inroept.

Artikel 40ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Voormeld artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, (...) die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

De bestreden beslissing steunt op het motief dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij, die ouder is dan 21 jaar, voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te worden beschouwd dient er volgens de gemachtigde reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De gemachtigde verwijst in zijn beslissing naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten en stelt vast dat, aangezien de verzoekende partij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in Armenië, en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine materieel en/of financieel ten laste was van de referentiepersoon, uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

In haar synthesesmemorie gaat de verzoekende partij in een eerste onderdeel in op haar identiteit en de bloedband met haar Belgische moeder. Aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich weliswaar vragen stelt over het gegeven dat sommige documenten melding maken van de voornaam Y. en andere van de voornaam E. (waarbij beide voornamen hetzelfde zijn, met het verschil dat bij de voornaam Y. de voornaam E. voorafgegaan wordt door een “y”), maar uiteindelijk gewoon overgaat tot het onderzoeken van de wettelijke voorwaarden, moet de Raad op dit betoog niet verder ingaan.

In een tweede onderdeel gaat de verzoekende partij in op de bewijzen van het ‘ten laste zijn’. Zij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie om te stellen dat het bewijs dat zij nog ten laste is met alle middelen van recht kan gebeuren. Tevens geeft ze aan dat het begrip ‘ten laste zijn’ in geen enkele wettekst wordt gedefinieerd en dat het steeds wordt beoordeeld naargelang de feitelijke situatie in het concreet geval.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich als descendant van een Belgische onderdaan die zelf geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer – de verzoekende partij voert ook niet aan dat dit wel het geval zou zijn – niet dienstig kan beroepen op rechtspraak van het Hof

van Justitie die betrekking heeft op de interpretatie van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (de zgn. Burgerschapsrichtlijn). Artikel 40ter van de vreemdelingenwet maakt ook zelf uitdrukkelijk het onderscheid tussen familieleden van een Belg *“die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie”* (§ 1) en de familieleden van een Belg *“die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie”* (§ 2). Zoals hoger reeds aangegeven, is op de verzoekende partij § 2 van voormeld artikel 40ter van toepassing, hetgeen zij ook niet betwist.

In zijn arrest van 29 mei 2018 stelt de Raad van State in dit verband het volgende: *“Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.”* en *“Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde ‘statische’ Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die ‘Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen’ en dat ‘de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie’ (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150).”* (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Daarnaast voert de verzoekende partij ook niet aan (laat staan dat zij dit zou aantonen) dat, door haar een verblijfsrecht te ontzeggen, haar Belgische moeder het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. In die zin kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013: *“B.59.2. Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 47; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 74).*

B.59.3 (...)

68. *Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend »* (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci)."

Bijgevolg valt de verzoekende partij onder de louter internrechtelijke toepassing van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van ‘ten laste’ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan deze wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke die het bestuur zelf

bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidsrecht.

De verzoekende partij verwijst in haar uiteenzetting vervolgens naar de verschillende documenten die zij voorlegde om aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, haar Belgische moeder. Zij betwist niet dat de gemachtigde enerzijds het bewijs kon vragen dat zij in haar land van herkomst behoeftig was en anderzijds het bewijs van (financiële) hulp voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Zij geeft hierbij aan dat zij een Armeens "*attest van staatskadaster*" als bewijs leverde dat zij in Armenië geen onroerende goederen bezit, wat mogelijke inkomsten uit verhuur uitsluit. De Raad stelt vast dat de gemachtigde geenszins heeft vastgesteld dat uit dit attest zou blijken dat mogelijke inkomsten uit verhuur zijn uitgesloten. Op de eigenlijke motivering van de gemachtigde dat zij in het land van herkomst gehuwd is en het dus perfect mogelijk is dat zij met haar kinderen inwoonde bij haar man/hun vader, gaat zij niet in, zodat zij er ook geen afbreuk aan kan doen.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar het neergelegde officiële attest van de belastingdienst, waaruit blijkt dat haar laatst belaste werk in Armenië in april 2015 was, en dat de belastingdienst vanaf april 2015 tot december 2016 niet meer over info over haar tewerkstelling beschikte, omdat zij geen werk en dus geen inkomen uit arbeid had. De gemachtigde stelt over dit document daarentegen dat het geldig is voor de periode van juni 2015 tot en met december 2016, dat het verklaart dat de verzoekende partij in 2015 bij Hotelcomplex A. tewerkgesteld was en dat het op 12 juli 2017 werd opgesteld. De gemachtigde besluit dat eruit blijkt dat de verzoekende partij in geen geval onvermogen was in het land van herkomst en er dus geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat in het betrokken attest van 12 juli 2017 onder "*Informatie over werk*" gesteld wordt dat de werkgever van de verzoekende partij Hotelcomplex A. was, en dat het begin van de "*werkbetrekkingen*" 1 april 2015 was. Het einde van de "*werkbetrekkingen*" is niet ingevuld. Niet alleen zet de verzoekende partij niet uiteen op welke manier uit het attest zou moeten blijken dat de belastingdienst vanaf april 2015 tot december 2016 niet meer over info over de tewerkstelling van de verzoekende partij beschikte, omdat zij geen werk had, de verzoekende partij gaat ook helemaal niet concreet in op de betrokken motivering van de gemachtigde. Zij geeft slechts een eigen interpretatie van wat uit het betrokken document zou moeten blijken. Hiermee geeft ze blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met dit betoog kan de verzoekende partij ook aan dit onderdeel van de motivering geen afbreuk doen.

Verder gaat de verzoekende partij in op de bewijzen van maandelijkse geldstortingen die zij van haar Belgische moeder ontving. De verzoekende partij erkent vooreerst dat haar moeder tot 1 september 2016 zelf in België leefloon ontving, maar zij meent dat dit niets verandert aan het vaststaande feit dat zij van haar Belgische moeder gelden kreeg / financieel afhankelijk was. Met dit betoog gaat de verzoekende partij echter niet in op de vaststelling van de Raad dat de referentiepersoon, omdat zij leefloon ontving, ten laste viel van de Belgische overheid, en dat, voor zover de verzoekende partij zou wensen aan te tonen dat zij en haar drie kinderen ten laste waren van haar moeder/hun grootmoeder, zij dus eigenlijk zouden aantonen tot die datum ten laste te zijn geweest van de Belgische overheid. Door te stellen dat zij desondanks toch ten laste was van haar Belgische moeder (en dus niet van de Belgische overheid), beperkt zij zich opnieuw tot het louter voorstaan van een andere beoordeling dan die van de gemachtigde. Hoger heeft de Raad reeds aangegeven dat hij niet bevoegd is om een opportuiniteitsonderzoek te voeren. In de tweede plaats stelt de verzoekende partij dat haar vanaf oktober 2016 (dus wanneer haar moeder begon te werken) tot 6 februari 2017 in totaal 1670 euro is overgemaakt en dat deze maandelijkse stortingen duidelijk tegen het besluit van de gemachtigde spreken dat de gestorte bedragen niet genoeg waren voor haar en haar kinderen in Armenië om te overleven. Nog daargelaten de vaststelling dat uit het administratief dossier slechts geldverzendingen blijken van in totaal 1320 euro tussen 1 oktober 2016 en 6 februari 2017 (de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog een afschrift van een "*Money Transfer Withdrawal order*" van 100 euro op 8 november 2016 en van 250 euro op 2 februari 2017, maar deze stukken bevinden zich niet in het administratief dossier), zet de verzoekende partij sowieso niet uiteen waarom precies de gemachtigde niet kon vaststellen dat het gelet op de bedragen en de frequentie van de stortingen niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij op deze bedragen aangewezen was om voor zichzelf en haar drie kinderen in het levensonderhoud te voorzien. Ook aan de motivering met betrekking tot de geldverzendingen kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen.

Ten slotte geeft de verzoekende partij in dit onderdeel van haar enig middel nog aan dat uit een attest van het OCMW Antwerpen van 10 januari 2018 blijkt dat noch zij noch haar kinderen financiële steun aanvroegen. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij echter niet duidelijk maakt op welke manier dit relevant zou zijn in het licht van de vraag of zij ten laste was in het land van herkomst.

De verzoekende partij besluit dat zij bewijst dat zij in haar land van herkomst effectief onvermogen was, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen negeert of foutief interpreteert. Uit de bovenstaande uiteenzetting is echter gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat de gemachtigde daadwerkelijk tot foutieve conclusies zou zijn gekomen. Ook laat de verzoekende partij na duidelijk te maken welke officiële documenten en geldstortingen door de gemachtigde genegeerd zouden zijn geweest.

Op de vaststelling van de gemachtigde dat de verzoekende partij in haar land van herkomst nog steeds gehuwd is en dat het niet onredelijk is aan te nemen dat gehuwden voor elkaar instaan en dat haar echtgenoot aldus mee voorzorg in de basisbehoeften van haar en hun drie gemeenschappelijke kinderen, gaat de verzoekende partij in het geheel niet in. Bijgevolg kan zij ook aan deze overweging van de gemachtigde geen afbreuk doen.

Gelet op het voorgaande kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat de gemachtigde met betrekking tot de vraag of zij reeds in het land van herkomst (Armenië) ten laste was van de referentiepersoon (haar Belgische moeder), onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in Armenië, en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine materieel en/of financieel ten laste was van de referentiepersoon, of dat zijn motivering in dit verband niet afdoende of onjuist zou zijn.

In een derde onderdeel stelt de verzoekende partij, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie waarin gesteld wordt dat de noodzaak aan materiële steun in het land van herkomst moet bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging en niet meer na de aanvraag, dat het besluit van de gemachtigde dat haar tewerkstelling (na de aanvraag) de afhankelijkheid ten aanzien van haar Belgische moeder ten einde brengt, niet ernstig is. De Raad herhaalt dat de rechtspraak van het Hof van Justitie *in casu* niet relevant is, zodat de verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk kan doen aan de vaststelling van de gemachtigde met betrekking tot haar tewerkstelling na het indienen van haar aanvraag gezinshereniging. Bovendien is dit motief van de bestreden beslissing overtollig. Hoger heeft de Raad immers reeds vastgesteld dat de verzoekende partij geen afbreuk heeft gedaan aan de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet heeft aangetoond in het land van herkomst onvermogen te zijn en materieel en/of financieel ten laste van de referentiepersoon. Deze vaststelling volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen, zodat de overige motieven overtollig zijn geworden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen zulke overtollige motieven kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten.

In een vierde en vijfde onderdeel gaat de verzoekende partij in op het inkomen van haar Belgische moeder en op de huisvesting van haarzelf en haar drie kinderen. Zij voert hierbij enerzijds aan dat haar Belgische moeder, naast een loon voor parttime werk bij W. M. VZW van rond 730 euro netto per maand, maandelijks ook een inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: IVT) ontvangt ten bedrage van 1232,38 euro (zij voegt in dit verband bij haar verzoekschrift ook een stuk van 26 september 2016 van de FOD Sociale Zekerheid, waaruit blijkt dat haar moeder een IVT ten bedrage van 10209,83 euro per jaar wordt toegekend, en een integratietegemoetkoming ten bedrage van 3992,84 euro per jaar. Dit komt neer op een bedrag van 1183,56 euro per maand). Anderzijds geeft zij aan dat de gemachtigde geen ernstige behoefteanalyse heeft doorgevoerd. Nog daargelaten de vaststelling dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij in het kader van de bijlage 19ter van 21 december 2017 stukken met betrekking tot de IVT heeft voorgelegd (zij erkent in haar synthesememorie overigens dat zij hieromtrent niets heeft ingediend), kan de Raad ook met betrekking tot deze beide onderdelen van het enig middel slechts vaststellen dat ze betrekking hebben op overtollige motieven. Wat ook de situatie van de verzoekende partij en haar moeder moge zijn sinds de aankomst van de verzoekende partij in België, de overwegingen van de gemachtigde in dit verband zijn niet langer relevant, nu de vaststellingen van de gemachtigde met betrekking tot het ten laste zijn van de verzoekende partij in het land van herkomst reeds volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Bijgevolg is het niet nodig dat de Raad nog verder ingaat op het betoog van de verzoekende partij in het kader van het vierde en vijfde onderdeel van het enig middel.

De verzoekende partij stelt ten slotte nog dat zij meent dat de gemachtigde door zijn werkwijze alles deed om haar recht op gezinshereniging te weigeren, dat door de formele / oppervlakkige benadering van haar dossier meerdere documenten van haar en haar Belgische moeder zijn genegeerd en dat haar de mogelijkheid is ontzegd om bijkomende bewijzen of uitleg tijdig te leveren.

De Raad wijst erop dat hij hoger reeds heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt welke documenten de gemachtigde dan wel zou hebben genegeerd. Ook beperkt zij zich tot een loutere bewering door te stellen dat de gemachtigde door zijn werkwijze alles zou gedaan hebben om haar recht op gezinshereniging te weigeren, en dat hij het dossier formeel en oppervlakkig zou benaderd hebben. Met betrekking tot de mogelijkheid tot het leveren van bijkomende bewijzen of uitleg, wijst de Raad er vooreerst op dat er niet alleen een zorgvuldigheidsplicht rust op de overheid, maar dat ook een aanvrager van een vergunning, *in casu* een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (*cf.* RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Bovendien zet de verzoekende partij in het geheel niet uiteen welke bijkomende bewijzen of uitleg zij dan wel had willen of kunnen leveren met betrekking tot het al dan niet ten laste zijn in het land van herkomst. De Raad benadrukt nogmaals dat de overige motieven van de bestreden beslissing overtuigend zijn.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE